

РЕШЕНИЕ

№ 1516

гр. София, 10.03.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 10.02.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Росица Бузова**

при участието на секретаря Мира Петракиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12493** по описа за **2016** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] срещу решение № 5158 от 30.06.2016 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 8484/2016 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 129 състав, с което е отменено наказателно постановление № 22 - 002379/12.02.2016 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – [населено място].

С оспореното НП касатора е санкциониран на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 245, ал. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно установена фактическа обстановка, поради необсъждане на всички доказателства по делото (работен график за месец септември 2016 г. и присъствен лист). Счита, че мотивите на съда са противоречиви, което е довело до ограничаване на правото му да получи правораздавателен акт, който се основава на всички доказателства по делото. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, се представлява и от

юрисконсулт С., която оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят като дадените показания са намерили отражение в изясняването на спора от фактическа страна. Районният съд е приел, че на 22.12.2015 г. длъжностни лица от Дирекция „Инспекция по труда“ - С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство и установили, че [фирма], в качеството на работодател, за месец септември 2015 г. е начислил и изплатил трудово възнаграждение на В. И. К., на длъжност „помощник – треньор“ в размер на 83,58 лева, при пълно работно време 8 часа, което е под минималната работна заплата – 380 лева, определена за страната с ПМС № 139/04.06.2015 г.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22 - 002379/14.01.2016 г., връчен на нарушителя, който го е подписал без възражение. В законоустановения срок е постъпило възражение срещу АУАН, което било прието за неоснователно.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, получено от К. Ц. - архитект на 12.07.2016 г. Във връзка с този факт следва да се приеме, че подадената чрез СРС на 27.07.2016 г. жалба /вх. № 59269/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят. Обсъдени са приобщените към административната преписка документи. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Правните изводи са направени след обстоен анализ на фактите. Мотивите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на

действителната.

Наведените в касационната жалба не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

С разпоредбата на чл. 245, ал. 1 от КТ се гарантира изплащането на възнаграждение в размер на 60 % от брутната заплата, но не по-малко от минималната работна заплата за страната при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения. Нарушението по чл. 245, ал. 1 от КТ от обективна страна се изразява в бездействие - неизплащане на поне 60 % от брутното трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата на работника/служителя. Неизплащането на трудовото възнаграждение дори в размера на минималната работна заплата засяга самото съществуване на работника/служителя, тъй като това възнаграждение е средство за издръжка на съответния работник/служител и на членовете на неговото семейство. Безспорно от доказателствата по делото, а именно платежна ведомост за месец септември 2015 г. се установява, че работодателят е начислил трудово възнаграждение на К., за извършената от него през този месец за 21 отработени дни в размер на 83,58 лева, с което е осъществен състава на административно нарушение по чл. 245, ал. 1 от КТ.

Не се споделя твърдението в жалбата, че причина за неизплащане на дължимото трудово възнаграждение е породено от неизпълнение от страна на служителя на служебните му задължения. На първо място не се установява нарушение на трудовата дисциплина, тъй като липсват доказателства да е било наложено дисциплинарно наказание, с мотивирана заповед. На второ място видно от представената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, същото е прекратено по взаимно съгласие на страните, без предизвестие – чл. 325, ал. 1 от КТ.

Съгласно санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

Настоящата инстанция по отношение на размера на санкцията 1500 лева, поради факта, че административно-наказващият орган я е наложил в минимален размер и приема същата за правилно определена.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5158 от 30.06.2016 г., постановено по нахд № 8484/2016 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 129 състав.

Решението е окончателно.